

— Dacă mă pot gândi la punct a lumii, ajutat de colegii mei din compartimentul electroenergetic, am realizat lumini folosite în cele mai bune spectacole ale teatrului craiovean, aceasta s-a datorat privilegiului de a fi colaborat cu prestigioși oameni de artă români, ca regizorii Liviu Ciulci, Dinu Cernescu, Gheorghe Jora, Ion Maximilian, Valeriu Moiescu, Ion Olteanu, Dan Alecsandrescu, Cristian Hadji Culea, Cătălina Buzoianu, craiovenii Al. Braun, C. Sirbu, Călin Florian, Valentina Balogh, Georgeta Tomescu, Mircea Cornișteanu, Mihai Manolescu, precum și cu scenograful Al. Caramanlău, I. Popescu-Udriște, V. Roman, Traian Nițescu, Mihai Tofan, Viorel Penișoară-Stegaru, Vasile Buz. Lor le datorez tot ce-am învățat și am materializat apoi în spectacole.

— *Comentariile criticilor subliniază știința dumneavoastră de a pune în valoare atât textele dramatice contemporane, cât și piesele istorice; de asemenea, capacitatea de a crea, prin inspirate jocuri de lumini, spațiul ideal pentru potențarea mitului. Lumina compusă de dumneavoastră figurează tensiuni între eroi, reflecții și clarificări în conștiință... Toate acestea presupun nu numai viziune plastică, abilitate și pricepere tehnică, ci o concepție și o veritabilă cultură teatrală.*

— Vă rog să țineți seama de faptul că în profesia noastră nu prea există nici tratate teoretice, nici „îndreptare” practice. Probabil că nici nu pot exista — de fiecare dată totul trebuie gândit și elaborat integral, de la idee la mijloace. Fiecare spectacol e un unicat. Firește că pentru aceasta am muncit adesea mult și trudnic... Mă obligați să recunosc că la unele spectacole n-am părâsit teatrul cite o săptămână, lucrând alături de colegii mei

de la orgă pentru punerea la punct a lumini, așa cum ne-o cerea viziunea creatoare a unor regizori și scenografi.

— *Mi-amintesc cum, la Tinăra gardă, la Tragedia optimistă sau la Hamlet, soția dumneavoastră (Henriette Levinski, de asemenea o admirabilă colegă „din culise” a actorilor craioveni, care a înobilat profesia de sufleur) încerca zadarnic să vă rupă de la orgă pentru câteva ceasuri de odihnă. Vreme de douăzeci de ani v-ați păstrat credincios acestei scene, deși destui conducători de instituții teatrale (cu deosebire regrețului Zaharia Stancu și Sică Alexandrescu) vă ispiteau cu insistență să vă transferați în Capitală...*

— Omul serios trebuie să se păstreze la locul și în matca lui.

— *Ce așteptați de la sfârșitul acestui an, 1987?*

— Este un an important pentru teatrul nostru. Avem un repertoriu excelent: *Trei surori, Puterea și Adevărul, Artista, Mobilă și durere, Regina Lear* ș.a. Dorim cu toții să fie un an de noi încununări, care să se adauge celor 26 de premii colective și individuale dobândite în ultimii doi ani la diverse manifestări festivaliere. Cred că Naționalul craiovean se află într-un moment de vîrf. Dorim să ne păstrăm în rîndul teatrelor încununute la toate edițiile Festivalului național „Cîntarea României”...

— *Vă mulțumesc pentru aceste „lumini de detașare” — cum se spune în limbajul dumneavoastră profesional — sub care înfățișați teatrul craiovean, căruia v-ați dăruit integral!*

AL. FIRESCU

Note

Fata de la Cozia

Este un titlu de rubrică muzicală căutat în revistele de la finele veacului trecut. Aparținea lui Iuliu I. Roșca (1858—1940), poet, prozator, dramaturg premiat de Academia Română (*Fata de la Cozia*, dramă în versuri, 1882), dar mai ales critic muzical.

A lăsat pagini vibrante, prețioase sub raport docu-

mentar, despre scena lirică română, în anii cînd George Stephănescu dăduse prima generație de cîntăreți de operă. Astfel, prin el avem știri despre evoluția lui Ioan Băjenaru, a lui Gr. Gabrielescu, Aurel Eliade, D. Popovici-Bayreuth, Zina de Nori, Mara d'Asty etc., despre Societatea lirică română (nucleul Operei Române).

Correspondențele sale artistice au luat, ani de zile, și drumul Oradei Mari, primite cu entuziasm de

Iosif Vulcan pentru Familia sa. În volumul recent apărut, *Iuliu I. Roșca, Muzica la sfîrșit și început de secol (1882—1904)*, muzicologul Despina Petecel tipărește un număr însemnat din aceste pagini uitate.

Iuliu I. Roșca a fost și critic dramatic. În vremea lui mai scriau despre teatru G. Ionescu-Găon, D. D. Racovîțza-Sphinx, Emil D. Fagure. Cît de utilă ar fi o carte cuprinzînd scrierile bătrînilor noștri cronicari de teatru...

I. N.